

Jimmy Hägg:

"Livet blev väldigt snabbt till ett kaos"

Alkohol vid 13 år och hasch vid 14. Så började det.

Det var några killar i skolan som skulle iväg och köpa hasch. De fick en hundralapp av mig. Jag ville ju vara med de tuffa. När jag var 16 började jag med amfetamin, det kändes som att hitta hem.

Jag var ute efter att få uppmärksamhet. Det fick jag också. Mest negativ uppmärksamhet förstås, i stället för att sköta mig i skolan struntade jag i den. Det var också en hel del stöder, mest snatterier på den tiden, för att få pengar till drogerna.

Men jag var någon, tuff och häftig.

Under skoltiden var det skitkul att missbruka. Det vill jag inte sticka under stol med. Men även om man inte vill så tar drogerna överhand. Det vände rätt fort, efter ett år dök konsekvenserna upp. Kroppen tog stryk och jag mätte psykiskt dåligt.

Jag gick i alla fall klart högstadiet innan missbruket helt tog över. Jobb hade jag ibland men de var sporadiska och efter en tid struntade jag helt enkelt att komma.

Min familj försökte hålla kontakt men jag ville gå min väg och flyttade till egen lägenhet. Jag har alltid älskat min familj men valde bort den.

Fortfarande såg jag mig själv som en tuff och häftig missbrukare.

Men livet blev nu väldigt snabbt till ett kaos. Efter tre månader i lägenheten blev jag tvingad till behandling på en institution och efter det familjehem i Västervik, allt för att komma ifrån de gamla kompisarna. Men det var inga problem, det var lätt att hitta liknande kompisar i Västervik, vi drogs till varandra som magneter.

Det fungerade ändå någorlunda i Västervik, visst fanns det droger där också men inte lika mycket som tidigare. Men när jag fick åka hem på helgerna väntade de gamla kompisarna där förstås. Och mer droger.

När jag sedan flyttade tillbaka var jag 20 år och fick ett stödboende. Då raserades allt. Jag var inte motiverad och det fanns ändå ingen eftervård. Jag hade i princip fått vila upp mig och kunde fortsätta med drogerna och kriminaliteten.

Jag kände ingen annan än de gamla missbrukspolarna. Jag hade valt bort allt vad relationer hette. Hade inte haft några flickvänner. En påse med pulver, det var min flickvän. Det var knark till vilket pris som helst. Utan knark blev jag odärlig, sur och deprimerad.

Efter stödboendet hamnade jag på ett härbärge i fem månader. Där fanns många äldre, alkoholiserade män. Jag fick mig en tankeställare, skulle jag

fortsätta med drogerna och bli likadana? Fortsätta vara kriminell? Jag hade hunnit få några domar mot mig, blivit dömd till behandling och skyddstillsyn.

Jag hann bo på vandrarhem och vara hemlös innan det hände något. Efter tiden på härbärgets missbrukade jag fortfarande men tanken fanns där hela tiden: Hur skulle det gå?

Ibland träffade jag gamla klasskompisar ute på stan, de hade jobb och hade hunnit skaffa familj och hus. Jag insåg att jag måste göra något. Letade på nätet efter en utbildning som jag skulle kunna klara och hittade en skola i Skövde med en byggtutbildning på några månader. Jag måste bort från Norrköping för att kunna tända av från drogerna.

Jag kom in på utbildningen och förstod att jag måste isolera mig innan den startade. Jag fick bo hemma hos en vän, som blivit drogfri, och förberedde mig mentalt. Det var sömlösa nätter och jag mätte dåligt. Men mellanlandningen fungerade och jag kunde bryta med mina gamla vänner.

I Skövde blev det en nystart. Här visste ingen vem jag var. Jag träffade många människor som levde drogfria schyssta liv.

Efter Skövde blev det Norrköping igen och jag fick hyra ett rum hos min drogfria kompis. Och så gick jag till Kris och började engagera mig där.

Det var nog inte många som trodde jag skulle klara det, jag en skitig knarkare som inte brydde mig om någonting.

Men jag hade hunnit få distans till drogerna och Kris blev något av min räddning. Först arbetstränade jag där, sedan blev jag anställd för att jobba mest med ungdomar. Jag älskar att gå till jobbet och har svårt att förstå folks söndagsångest inför måndagarna. Tidigare ägnade jag 24 timmar om dygnet åt droger och kriminalitet. Nu kan jag ägna massor av tid åt Kris. Jag har den organisationen att tacka för mycket.

Nu bor jag tillsammans med min flickvän och hennes son. Bara detta att leva i en relation! Min familj och jag har fått jättebra kontakt igen och vi står varann nära. Men inget har varit givet, jag har fått träna på mycket. Hur gör man? Hur betar man sig? Vad säger man?

Vem är egentligen Jimmy? Jag visste inte det, visste till exempel inte vad jag tyckte var roligt att göra. Jag har fått lära känna mig själv, det har varit jobbigt ibland.

Genom Kris är jag ofta ute i sko-

lor och berättar om mig själv och den värld, som jag levde i förut. Om mina val och vilka konsekvenser det blev av dem. Jag hoppas att de elever jag möter ska göra andra val när de hört min historia.

Jag har fått ett liv och en plats i samhället."

Vad fick dig att ta steget bort från drogerna?

– Jag kom till en punkt när jag inte ville knarka längre. Jag ville inte vara hemlös, inte utan pengar och rena kläder och ville inte må så psykiskt dåligt. Det var ju helt sjukt! Att vara hemlös är att gå runt på stan. Jag hade ingenstans att ta vägen, ingen vän att värma mig hos. Kände mig skitig och äcklig.

– Mellanlandningen hos en drogfri kompis hjälpte mig också att klara det.

Finns det hopplösa fall?

– Nej, alla kan ta sig ur ett missbruk men det kan ske på olika sätt. Det kan till exempel handla om att ha bra sociala nätverk som kan stötta, men mest handlar det om ett val.

– Jag har själv fått höra att jag var ett hopplöst fall. Det är då man känner sig hopplös. Men en rad omständigheter, som till exempel att jag såg de äldre missbrukande männen på härbärget, gjorde att jag inte ville längre.

Missbruket gav mig ingenting längre. Jag hade förlorat kontakten med familjen, hade inget jobb, jag hade ingenting. Jag var tvungen att välja: Missbruket eller ett liv.

Vad vill du se för stöd för missbrukare?

– Direkta insatser! Eftervård när man kommer tillbaka från behandling. Jag fick lämna urinprov, tjä, sen var det inte mycket mer med det.

– Här i Norrköping har polisen och socialkontoret ett nytt projekt tillsammans med oss från Unga Kris. Det handlar om tidiga insatser. När polisen griper unga människor erbjuds de att träffa oss på Kris ganska omgående. Hos oss kan de få en kontaktperson.

Kan du, kan andra. Eller?

– Absolut!

EIA PERSSON

"Jag tycker om att leva"

• **Namn:** Jimmy Hägg.
• **Ålder:** 30 år.
• **Bor:** i centrala Norrköping.
• **Familj:** Sambo, bonusson, mamma, pappa och två syster.
• **Arbetar:** Med ungdomar inom Kris.

• **Så kan en arbetsdag se ut:** Ibland åker jag på besök för att träffa ungdomar, till exempel på häktet eller olika anstalter, ibland till en skola eller någon myndighet för att förklara vad Kris är och hur vi kan hjälpa ungdomar.

• **Så kan jag vara ett föredöme:** Genom att vara nykter och drogfri och genom att hjälpa och stötta andra som vill ha hjälp att ta sig ifrån ett destruktivt liv.
• **Det här gillar jag att göra:** Jag tycker om att leval Och

att jobba och få vara hemma och laga god mat.
• **Lycka för mig:** Lycka för mig är att leva ett liv utan droger och kriminalitet. Och att kunna hjälpa de ungdomar jag träffar.
• **Mina drömmar:** Om jag

tänker på hur jag har levt mitt liv så måste jag säga att jag nu lever som i en dröm!
• **Men när jag drömmer mer:** Då brukar jag drömma om ett körkort och lite extra pengar så jag kan få skämma bort flickvän och bonusson.

FOTO: MATILDA SANDBERG

Kris

• **Kriminellas revansch** i samhället, är en kamratförening, som består av före detta kriminella eller missbrukare. Kris riktar sig också till kriminella och missbrukare som vill bryta med sina gamla liv. Kris kan då erbjuda ett hederligt och drogfritt socialt nätverk.
• **Läs mer:** www.kris.a.se